

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Μπήκαμε και στο Δεκέμβρη, τα Χριστούγεννα γύρω στη γωνία και η ατμόσφαιρα γιορτερή. Θυμάμαι τα παιδικά Χριστούγεννα, τα περιμέναμε με τόση λαχτάρα. Η προ των Χριστουγέννων περίοδος ήταν σεμνή και νησιότητα. Περίοδος προετοιμασίας. Τα πρώτα χρόνια μου χτύπησαν άσχημα, ήταν και το καλοκαίρι, τα έλεγα αποκριάτικα και με τα στολίδια και τα φαγοπότια. Μου πήρε χρόνια να δεχτώ πως και έτσι είναι μέσα στο πνεύμα της εν ανθρώποις ευδοκία. Το αστέιο είναι ότι γιορτάζουμε προκαταβολικά και την άλλη μέρα δεν έχουμε ούτε χρόνια πολλά. Ας είναι, προσαρμοστήκαμε κι εμείς και κάνουμε τις συγκεντρώσεις μας και πριν και μετά. Εκείνο που λογαριάζεται, εκείνο που μετράει είναι το πνεύμα της καλής διάθεσης, το πνεύμα της αγάπης. Πήγα στο γεύμα που προσφέρει κάθε χρόνο το Κέντρο Πρόνοιας της Αρχιεπισκοπής στους εθελοντές. Μια ωραία εκδήλωση σαν ευχαριστώ στους ανθρώπους που απλώνουν φιλικό το χέρι στην ανάγκη. Κι είναι τόσοι πολλοί και προσφέρουν τόσα πολλά χωρίς κομπορρημοσύνες και επιδείξεις. Εθελοντές! Περισσότερες γυναίκες. Και δεν είναι μόνο αυτές και αυτοί του Κέντρου. Θα τις συναντήσουμε στους Συλλόγους, στις Αδελφότητες να βοηθούν, να συμπαραστέκονται, στην ανάγκη. Πόσο ωραία η πράξη και η ικανοποίηση που γίνεται κέρδος ηθικό. Γιατί η ανακούφιση, η βοήθεια, η χαρά που δίνεις γυρίζει πίσω, γίνεται ικανοποίηση.

Ξέρω, φίλε μου, κάποιες κυρίες μιας Φιλοπώχου, από μακρινή ενορία που έρχονται σε βάρδιες από δύο στη Βασιλειάδα και σε άλλα γηροκομεία κάθε μεσημέρι να δούν μια δική τους, που έχει κι αυτή προσφέρει πολλά, να φέρουν κάτι, μια νοστιμιά, να την ταΐσουν να της μιλήσουν, να μην νιώσει ότι έχει κοπεί από την παρέα. Ξέρω μια άλλη που πάει πολύ συχνά στο Γηροκομείο της γειτονιάς της να δει δικούς και ξένους με κάτι γλυκό, ο άντρας της με εφημερίδες και είναι η ζωή τους γεμάτη τώρα που έχουν φύγει τα παιδιά.

Δεν είναι μόνοι αυτοί που ξέρω. Η ζωή τους γεμάτη και όμορφη και αποδοτική. Και μακριά από τη μοναξιά, πολύ σπουδαίο. Το ελληνικό Κέντρο Πρόνοιας έχει το καλό ότι είναι πέρα για πέρα ελληνικό, όπως κι η Υπηρεσία Πρόνοιας της Κοινότητας. Όμως είναι και πολλές δικές μας κοπέλες

Κοινωνικοί Λειτουργοί σκορπισμένες σε διάφορες υπηρεσίες στην πόλη. Είχα την τύχη να συνεργαστώ με όλες σχεδόν και κρατάω φιλία και καλές σχέσεις με όλες. Μάλιστα κάνουμε την συγκέντρωσή των Χριστουγέννων μαζί, με συμπεριλαμβάνουν κι εμένα, όχι σαν συνάδελφο αλλά ως συνεργάτη από εκείνα τα χρόνια τα παλιά από το ραδιοφωνο. Είναι τόσο ωραίο να σμίγεις με παλιούς συνεργάτες. Ειδικά όταν περνάς τα ...σύνορα από κάποιες δεκαετίες και είσαι ακόμα ενεργός και χαίρεσαι την επικοινωνία παλιών δοκιμασμένων φίλων.

Και τελειώνοντας, φίλε Γιώργο, σε πληροφορώ ότι το πέρασα και τούτο το σύνδρομο και τούτης της δεκαετίας και από δω και πέρα .....να μου μιλάς με σεβασμό!

ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ

Θυμήσου εκείνες τις χαρές και κείνες τις απολαβές της ώριμης ζωής σου.

Κι οι προσφορές, λογίσου το είναι κι εκείνες κέρδος.

Γιατί είν'χαρά η προσφορά ίσως η πιο μεγάλη!

Και δεν ολοκληρώνεται μόνο με το καθήκον, ούτε με αναγνώριση ούτε μ' ευγνωμοσύνη. Κι εκείνο που ελέπες και της γρηπιάς η χάρη και το ποτήρι το νερό κι ακόμα

εκείνο το χαμόγελο στο φίλο και στον ξένο, ναι, όλα είναι προσφορά της ανθρωπιάς σημάδια.

Τώρα σου μένουν συντροφιά και σ' απαλοκαί δεύουν οι μνήμες, η συνέπεια και κείνη η γαλήνη που σου το λέει ψιθυριστά Ανθρώπος, μηδέν άγαν.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Εστω αν διαφωνούμε σπάνια, πάντα σου μιλώ με σεβασμό όχι για την ηλικία, αλλά γι' αυτό που είσαι και είναι πολύ σημαντικό. Η μετριοφροσύνη σου δεν μπορεί να κρύψει την μεγάλη προσφορά σου και η αγάπη που σου δείχνει η κοινωνία μας δεν οφείλεται στη λεβεντιά σου, αλλά στα έργα σου. Από τα έργα μας θα κριθούμε όλοι και πιστεύω πως όταν ξαπλώνεις τα βράδια στο κρεβάτι σου, θα πρέπει να νιώθεις πολύ ικανοποιημένος για τα

πεπραγμένα σου.

Όσον αφορά στα Χριστούγεννα στην Αυστραλία, εμείς γιορτάσαμε τα πρώτα στο Αντελάιντ με καύσωνα 40 βαθμούς Κελσίου. Ευτυχώς, η θεία Αννίκα μάς είχε προειδοποιήσει και παρόλο που δεν πήγαμε στην... παραλία, γευματίσαμε με γαρίδες και αστακούς που τότε το 1957 αγοράζαμε με δύο λίρες τον ένα φρέσκους!

Πολλά χρόνια αργότερα, ύστερα από ένα ταξίδι μου στην Ελλάδα που εντόπισα την έλλειψη θαλασσιών σκέφτηκα την εξαγωγή αστακών, καβουριών και άλλων θαλασσιών από την Αυστραλία. Συμφώνησα με την Qantas να τα μεταφέρουν ημικατεψυγμένα στην Αθήνα και θα πήγαιναν κατ' ευθείαν σε μεγάλα ξενοδοχεία και εστιατόρια. Ασχετος, βέβαια, ο Χατζηβασίλης λογάριζε χωρίς τον ξενοδόχο αντί να φροντίσει πρώτα αν υπάρχουν διαθέσιμα θαλασσινά για εξαγωγή.

Πήγα, που λες στο υπουργείο όπου με δέχτηκε για ακρόαση ο γραμματέας του σε ένα μεγάλο και πολυτελέστατο γραφείο, άκουσε προσεκτικά τα σχέδιά μου για εξαγωγή θαλασσιών στην Ελλάδα και στο τέλος μού λέει: Αν βρεις θαλασσινά για εξαγωγή μην μπεις στον κόπο, φέρτα εδώ και θα τα αγοράσω όλα εγώ! Πραγματικά, τα θαλασσινά της Αυστραλίας μοσχοπλούνται στην Αμερική, την Ιαπωνία και την Κίνα, γι' αυτό τα χρυσοπλούνουμε εμείς.

Τελοσπάντων, το πρόβλημα δεν ήταν μόνο ο καύσωνας τα Χριστούγεννα στην Αυστραλία, γιατί στην Αίγυπτο το κλίμα ήταν ήπιο και δεν βλέπαμε χιόνι, ήταν και ο τρόπος που τα γιορτάζουν στην Αυστραλία, όπου απουσιάζει ο Χριστός! Χριστουγεννιάτικα δέντρα, αγιοβασιλίδες, μπιχλιμπίδια και απδίες, ντερλικώματα και ποτοποιία μέχρι αναισθησίας, όργια στα «κρίστας πάρτι», αλλά ο εορταζόμενος απών! Και τί δουλειά έχει ο Χριστός σε ένα

τέτοιο εμπορικό περιβάλλον;

Ασφαλώς, με τα χρόνια έχουμε προσαρμοστεί ή και έχουμε αφομοιώσει τον αγγλοαυστραλιανό τρόπο ζωής και τούς εορτασμούς τους, ελπίζω όμως να κρατήσουμε και κάποιες από τις παραδόσεις μας και να τις μεταλαμπαδεύσουμε στα παιδιά ή και εγγόνια μας. Νομίζω τα κάλανδα για φιλανθρωπικούς σκοπούς είναι μια όμορφη παράδοση και απορώ γιατί δεν τη συνεχίζουμε.

Ο εθελοντισμός, φίλε μου και το γνωρίζεις καλύτερα από τον καθένα μας, είναι η καλύτερη έκφραση της ανθρωπιάς γιατί χωρίς τους εθελοντές η κοινωνία μας θα ήταν πολύ φτωχή. Εγώ θαυμάζω τούς εθελοντές πυροσβέστες που υποφέρουν τα πάνδεινα για να σώσουν ξένες περιουσίες και ζωές ακόμη, την ώρα που καίγονται οι δικές τους περιουσίες ή και σκοτώνονται υπηρετώντας τον συνάνθρωπο, αλλά αξιοθαύμαστοι είναι και αυτοί που αφήνουν την πουχία τους για να τρέξουν στα νοσοκομεία να απαλύνουν τον πόνο τού Αλλου, ή στα γηροκομεία για ν' ανακουφίσουν τη μοναξιά των ενοίκων τους.

Θα πρέπει να τονίσω εδώ την σπουδαία δουλειά τού Κέντρου Πρόνοιας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής που μεριμνά για εκατοντάδες ηλικιωμένους και (όχι μόνο), αλλά και τού αιδ. πατέρα Νεκταρίου Ζορμπαλά, που προσφέρει φαγητό (και όχι μόνο) σε εκατοντάδες άτυχους συνανθρώπους μας κάθε βδομάδα. Να προσθέσω ότι ο πατήρ Νεκτάριος δεν μπορεί να ταΐσει με θαύμα όλους αυτούς που έχουν ανάγκη ένα πιάτο φαγητό και πρέπει να τον βοηθήσουμε σαν άτομα και σαν οργανώσεις για να σηκώσει το βαρύ φορτίο που έχει αναλάβει.

Φίλιπτε Γρηγόρη, ένα πουλάκι μου είπε πως την Κυριακή θα γιορτάσεις τα 90 γενέθλιά σου και με όλους τους φίλους αναγνώστες μας σου ευχόμεθα να τα εκατοστήσεις προς το παρόν και μετά... βλέπουμε!

